

Ima békéért

Drága Jézusunk!

Eléd jöttünk, összegyűltünk testvéreimmel, hogy keressünk téged. Imádságra kértek fel testvéreim, így hozzád szólok.

Erre a találkozásra készülve első érzésem ezek voltak: „Uram, félek, félünk, féltünk. Féltjük gyermekeinket, unokáinkat, s magunkat is. Mit kívánsz tőlünk? Hogyan legyünk jelen a kiszámíthatatlan, ismeretlen jövőben? Hogyan legyünk a Te szeretetedben jelen a szélsőséges helyzetekben, amikor nem a terveink szerint, megszokott napirendben, mi irányíthatjuk életünk eseményeit?

Májusban egy e-mail ért el hozzám a Munkácsi Egyházmegyéből. Közel hozta az ukrajnai háború valóságát. Ebből a levélből olvasok fel részleteket:

Kedves Imádkozók!

Mindig az jön fel bennem elsőnek, hogy mennyire köszönjük, hogy kitartotok az imában!

És egyre nagyobb szükség is van rá.

Most hasonló lett itt a hangulat, mint a háború elején, amikor teljes pánikban voltak az emberek, nem lehetett tudni, mi lesz, menekülni próbáltak...

A 18-án életbe lépő mozgósítási törvény tényleg a véget jelentheti a többségnek; vagy elmegy és regisztrál (erre két hónapja van), vagy üldözött bűnözővé válik.

Csak egy következmény a sok közül, hogy nem tudnak tovább dolgozni. (Nem is értjük, hogy ki fog. A múlt héten sok kamionsofőrt rángattak ki a kamionból, és vitték el, úgy, hogy a kamiont rakományostul az út szélén kellett hagyniuk. Pár napja voltam az egyik magyar faluban; mondták, hogy a temetőből vitték el az utolsó sírásót, és amikor a temetkezési vállalkozó kérdezte, hogy a mai 3 temetéshez - köztük egy katonatemetés - ki fogja kiásni a sírt és leereszteni a koporsót, akkor mondták, hogy ilyen feladatokat nők is el tudnak látni... És akárkivel beszélgetek, azonnal hallok legalább 3 hasonló történetet a közvetlen környezetéből, a besorozott ismerősök történetei mellett, a bevitték – két hét kiképzés – pénteken a frontra – vasárnapra halott forgatókönyvvel.)

Eddig is voltak kényszerítő eszközök, de most a teljes ellehetetlenülés fenyegeti a családokat, a férfiakat...

Kérlek, imádkozzatok a lelkükért és az érintett családokért!

És nem lehet mit mondani az ilyen helyzetben lévőknek. Csak meghallgatni lehet, és imádkozni.

Ezért kérem továbbra is a reménységért való imádságot – és azt, hogy észrevegyük a mennyország perspektíváját.

Talán egyre inkább észre is veszik sokan. A beszélgetések mélyülnek, és más megvilágításba kerülnek a dolgok; már nem az a kérdés, hogy melyik borotvahabtól lesz puhább az arcbőr és melyik csokinak selymesebb az íze...

A fizikai lét megmaradása, mint fő kérdés mellett a "hogyan maradjunk normálisak" is komoly kérdéssé vált. Sokaktól hallok, hogy "attól félek hogy megbolondulok". Vannak, akik már nincsenek is jól. Mindannyian megyünk keresztül kríziseken, de az állandó krízisállapotban tényleg nehéz normálisnak maradni. Komoly hit és jó emberi kapcsolatok kellene hozzá. (És minél kevesebb hír-olvasás, nézés.)

Szóval, ezekért imádkozzatok most: a hitért, a reményért, a mennyország perspektívájáért, a normalitásért. És persze az emberekért."

A tény, hogy vannak ott testvéreink, akik vigasztalnak, meghallgatnak, enni adnak, reményt sugároznak ott, ahol minden emberi tervezés, jövőkép eltűnt, bátorságot adott nekem a dermedt riadtságból továbblépni. Hálát adok ottani testvéreinkért.

Egy könyv jutott még eszembe a béke témájáról gondolkodva.

Imacuele Ilibagiza: Megmaradtam hírmondónak című vallomása. „Afrika svájcában”, Ruandában keresztény prédikátor édesapja mellett, nagycsaládban élte boldog gyermekkorát. Az iskolában érzékelt először ellenséges megkülönböztetést, törzsi származás alapján. Fiatalon, továbbtanulás előtt állt, amikor kitört az iszonyatos vérengzés. Néhány lánytársával együtt 3 hónapig egy szűk kamrában rejtegette őt egy – az ő édesapját tisztelő, az ellenség törzsébe tartozó – bátor családapa.

Imacuele megküzdött önmagával Isten-hitéért. Egész családja elvesztését túlélte. Összetört a földi élet boldogságáról benne élt minden elképzelés. Isten szeretetének bizonyosságához való makacs ragaszkodás juttatta el a megbocsátáshoz. A háború után ennek számos jelét adta. A megtorlások idején a kiengesztelődés céljával látogatta meg a börtönben apja gyilkosát. A helyi népcsoportok egymás melletti továbbéléséhez is erőt adott az ő békessége.

Az én Édesapám a II. világháborúban repülőgép-szervízben szolgált. Egyik vezérmottóját sokszor hallottam: „**Minden körülmények közt embernek maradni....**”

Végül azt kérem, Uram:

- Minden körülmények közt kapcsolatban maradjak, maradjunk veled, halljam, halljuk a hangod.
- Testvérben, ellenségben Téged lássunk!
- Hétköznapjainkban kérlek állíts meg, ha rosszat mondanék, mondanánk a kollegánkról, rokonunkról, szomszédról, vagy akár csak megítélném, megítélnénk bárkit ... „meg lenne a véleményem róla”.

Amen!

Orbánné Lévai Zsuzsa